

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 327/07-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti M. H., B., zastúpeného advokátom Mgr. G. O., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 81/06 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 11. januára 2007, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva M. H. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 81/06 p o r u š e n é b o l i .

2. M. H. priznáva finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť M. H. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta Mgr. G. O., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 22. augusta 2007 doručené podanie M. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. G. O., T., označené ako „*Doplnenie sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd zo dňa 20. 07. 2007*“. V tomto podaní dopĺňal sťažovateľ svoju pôvodnú sťažnosť z 20. júla 2007 adresovanú ústavnému súdu tak, že ňou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) aj postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 81/06 súvisiacim s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 11. januára 2007.

Z dokumentácie ústavného súdu vyplynulo, že o sťažnosti sťažovateľa z 20. júla 2007 už ústavný súd rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 162/07-11 z 27. septembra 2007 tak, že ju odmietol ako podanú oneskorene. Z uznesenia zároveň vyplýva, že predmetom tohto

konania pred ústavným súdom nebolo rozhodovanie o postupe okresného súdu, ktorý súvisí s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu 11. januára 2007.

Vzhľadom na uvedené považoval ústavný súd podanie sťažovateľa z 22. augusta 2007 za novú sťažnosť. Keďže táto nová sťažnosť neobsahovala všetky náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v určenej lehote sťažnosť doplnil. Právny zástupca sťažovateľa doplnil sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 4. decembra 2007.

Zo sťažnosti v znení jej doplnenia vyplýva, že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 81/06 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 11. januára 2007.

Podľa sťažovateľa okresný súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 11. januára 2007 (odoslanej poštou 15. januára 2007), doplnenej podaním z 26. júna 2007, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu „*ešte stále nerozhodol*“. Nečinnosťou okresného súdu došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv vyplývajúcich z ústavy a práv vyplývajúcich z dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava I svojou nečinnosťou porušil právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 17 ods. 5 Ústavy SR.

2. Okresný súd Bratislava I porušil právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože jeho vec neprerokoval bez zbytočných prietahov.

3. Je dôležitou povinnosťou sudcov všeobecných súdov dbať na dodržiavanie ústavnosti a zákonnosti priebehu väzby.

4. *Sudca Okresného súdu Bratislava I JUDr. S. D. je vylúčený z prejednávania trestnej veci sťažovateľa č. k. 2 T 81/06.*

5. *Väzba sťažovateľa bola na základe nečinnosti Okresného súdu protiústavná.*

6. *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 200.000,- Sk (slovom dvestotísíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

7. *Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 327/07-14 z 13. decembra 2007 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu a právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu zároveň ústavný súd vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti.

Predsedníčka okresného súdu a právny zástupca sťažovateľa v odpovedi na výzvu ústavného súdu uviedli, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Vzhľadom na to ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti bolo ústavnému súdu doručené až 26. mája 2008 vzhľadom na skutočnosť, že v trestnej veci sťažovateľa prebiehalo dovolacie konanie. V rámci chronológie úkonov vykonaných v trestnej veci sťažovateľa v časti týkajúcej sa predmetu sťažnosti je v ňom uvedené:

„Dňa 16. 01. 2007 bola súdu doručená žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby, o ktorej nebolo rozhodnuté, čo zákonný sudca zdôvodnil tým, že túto posúdil ako doplnenie sťažnosti proti uzneseniu o väzbe zo dňa 06. 11. 2006.“

V nadväznosti na citované okresný súd v závere svojho vyjadrenia uvádza:

„Vzhľadom k tomu, že zákonný sudca podľa obsahu predmetného podania zo dňa 11. 01. 2007, doručeného súdu dňa 16. 01. 2007, toto posúdil len ako doplnenie sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06. 11. 2006 č. k. 2 T 81/06 o ďalšom trvaní väzby, som toho názoru, že nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 3, 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Taktiež nie je ani dôvod na rozhodnutie o vylúčení zákonného sudcu JUDr. S. D. z prejednávania predmetnej trestnej veci, pričom dávam do pozornosti aj to, že menovaný je od 01. 01. 2008 na jednoročnej stáži na Krajskom súde v Bratislave, preto v zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce na rok 2008 boli jeho nevybavené veci prostredníctvom elektronickej podateľne a aplikácie STA prerozdelené. Zákonnou sudkyňou, ktorej trestná vec obžalovaného M. H. bola prerozdelená, je v súčasnosti JUDr. M. L.

V prípade ak Ústavný súd SR dospeje k inému záveru, navrhujem, aby vzhľadom na okolnosti prípadu mu nebolo priznané finančné zadostučinenie.“

Ústavný súd zaslal vyjadrenie okresného súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa na vedomie a na prípadné zaujatie stanoviska v lehote 5 dní od doručenia. Právny zástupca sťažovateľa v určenej lehote a ani do dňa rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu nezaujal stanovisko.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 81/06 súvisiacim s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu

z 11. januára 2007 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: ... c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podstatnou požiadavkou vyplývajúcou z čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj to, aby súd rozhodol „urýchlene“ (speedily). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a zároveň aj v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibiharie v. Holandsko, 25. 10. 1990, § 27).

Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene je vyjadrená výslovne aj v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a sudy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že čl. 17 ods. 2 ústavy obsahuje v súvislosti s väzbou také práva, akými sú napríklad: právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (rozhodnutie III. ÚS 7/00). Z citovaného právneho názoru ústavného súdu vyplýva, že čl. 17 ústavy zahŕňa aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (pozri obdobne napr. rozhodnutia III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07).

S právami vyplývajúcimi z čl. 17 ods. 2 ústavy bezprostredne súvisia i záruky garantované čl. 17 ods. 5 ústavy, keďže „rozhodnutie, dôvody a čas, na ktorý možno vziať do väzby“, tvoria jeden celok. Vzhľadom na to, že „osobná sloboda“ je ústavne garantovaným princípom a „pozbavenie slobody - väzba“ je výnimkou z neho, musí príslušný súd neodkladne a urýchlene rozhodnúť, či trvajú dôvody väzby, a na tom základe buď dotknutú osobu prepustiť z väzby na slobodu, alebo ponechať vo väzbe.

Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch, v ktorých posudzoval urýchlenosť a neodkladnosť rozhodovania všeobecných súdov o zákonnosti väzby z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru, konštatoval, že v citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 126/05).

Zo sťažnosti vyplýva, že podstatou námietok sťažovateľa, na ktorých zakladá svoje tvrdenie o porušení svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, je skutočnosť, že okresný súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, t. j. že nerozhodol o nej prednostne a urýchlene.

Zo sťažnosti sťažovateľa, z ním predloženej dokumentácie, ako aj z obsahu spisu sp. zn. 2 T 81/06 ústavný súd zistil:

1. Dňa 16. januára 2007 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 11. januára 2007 výslovne označená ako „*Sťažnosť o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 TP*“, pričom v jej texte sťažovateľ okrem iného uvádza, že „*podávam v zákonnej lehote a zákonným spôsobom novú žiadosť podľa § 79 ods. 3 TP*“.

2. Dňa 28. júna 2007 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa z 26. júna 2007 označené ako „*Doplnenie mojej žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 11. 1. 2007*“.

3. Dňa 5. septembra 2007 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa z 21. augusta 2007 adresované Krajskému súdu v Bratislave označené ako „*Žiadosť o rozhodnutie o mojich sťažnostiach o prepustenie z väzby z 11. 1. 2007 a 27. 6. 2007*“.

4. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby rozhodol okresný súd na verejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 2 T 81/2006 z 24. septembra 2007 tak, že ho prepustil z väzby na slobodu.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu po uplynutí viac ako 8 mesiacov od jej doručenia, čo nezodpovedá požiadavkám na prednostné a urýchlené rozhodovanie vo väzobných veciach, tak ako

vyplývajú z Trestného poriadku, ako aj zo stabilizovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a tiež z konštantnej judikatúry ústavného súdu. Ústavný súd neprijal argumentáciu uvedenú vo vyjadrení okresného súdu, podľa ktorej skutočnosť, že o žiadosti sťažovateľa nebolo rozhodnuté, „*zákonný sudca zdôvodnil tým, že túto posúdil ako doplnenie sťažnosti proti uzneseniu o väzbe zo dňa 06. 11. 2006*“ s poukazom na označenie tejto žiadosti i jej text, z ktorého zjavne vyplýva, že nejde o doplnenie sťažnosti, ale o novú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 81/06 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 11. januára 2007 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

V časti, ktorou sa sťažovateľ domáhal aj vyslovenia porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru namietaným postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosti sťažovateľa nevyhovel s poukazom na skutočnosť, že v danom prípade išlo o rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a nie o prípady, ktoré predpokladá čl. 5 ods. 3 dohovoru v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Rovnako tak ústavný súd nevyhovel ani tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorou sa domáhal aj vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy namietaným postupom okresného súdu, s poukazom na svoju doterajšiu judikatúru. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že čl. 48 ods. 2 ústavy sa vzťahuje na rozhodovanie vo veci samej, t. j. v danom prípade na rozhodovanie o trestnej veci sťažovateľa, a nie na rozhodovanie okresného súdu o ďalšom trvaní jeho väzby, na ktoré sa vzťahujú garancie vyplývajúce z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 304/06).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou tiež domáhal, aby ústavný súd vylúčil sudcu JUDr. S. D. z prerokovania a rozhodovania jeho trestnej veci.

Z citovaného čl. 127 ods. 2 ústavy nevyplýva právomoc ústavného súdu rozhodnúť o vylúčení sudcu všeobecného súdu z prerokovania o rozhodovania veci, pričom navyše v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti bol už sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovел.

Sťažovateľ sa sťažnosťou tiež domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk s poukazom na „*osobitne svojvoľné a hrubé*“ porušenie jeho práv a negatívny vplyv ďalšieho trvania väzby na jeho zdravotný stav a rodinné pomery.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Vzhľadom na okolnosti prípadu ústavný súd považoval za vhodné využiť svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 3 a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc na jednej strane predovšetkým charakter porušenia práv sťažovateľa, dĺžku nečinnosti okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a na druhej strane skutočnosť, že sťažovateľ bol už v čase rozhodovania ústavného súdu o jeho sťažnosti prepustený z väzby na slobodu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 20 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom Mgr. G. O. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 6 296 Sk za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (vypočítanú zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 vo výške 17 822 Sk, t. j. 2-krát 2970 Sk a 2-krát 178 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, pretože išlo o úkony urobené v roku 2007).

Priznanú sumu právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2008